

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.335/2019/5. szám

A **(település neve)-i** Ítéltábla a Dr. Czeglédy és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Fodor Tímea) által képviselt felperesnek - a **(bíró neve)** meghatalmazott bíró által alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2019. április 26. napján kelt 2.P.21.832/2018/8. számú ítélete ellen a felperes 9. sorszámú fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A törvényszék ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak az illetékes állami adóhatóság felhívására 48 000 (negyvennyolcezer) Ft eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A **(település neve)-i** Járásbíróság 2017. június 15. napjától elrendelte a felperes előzetes letartóztatását bünszervezetben, üzletszerűen elkövetett, különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntetnének alapos gyanúja miatt. A felperes előzetes letartóztatása több ízben meghosszabbításra került.

A **(megye neve)-i** Megyei Főügyészség 2018. június 28. napján indítványozta a felperes előzetes letartóztatásának meghosszabbítását 2018. szeptember 5. napjáig. A felperes védője 2018. július 1. napján kelt indítványában az ügyészség kérelmének elutasítását és - egyéb indítványai mellett - óvadék megállapítását kérte. A **(település neve)-i** Járásbíróság a 2018. július 3. napján kelt 6.Bny.746/2018/3. számú végzésével a felperes letartóztatását 2018. szeptember 5. napjáig meghosszabbította, határozatában az óvadék megállapítása iránti felperesi indítvánnyal nem döntött. A végzés ellen a felperes védője 2018. július 9. napján terjesztett elő fellebbezést.

A végzés ellen maga a felperes is fellebbezett, amelyet az elsőfokú bíróság e végzésének 2018. július 9-én való átvételét igazoló kézbesítési íven terjesztett elő. A fellebbezést tartalmazó kézbesítési ív a **(település neve)-i** Járásbírósághoz 2018. július 13-án érkezett vissza. A **(település neve)-i** Járásbíróság azonban a felperest és a védőjét arról tájékoztatta, hogy a kézbesítési ív nem érkezett vissza és emiatt az iratokat a másodfokú bírósághoz felterjeszteni nem tudja, ezért a felperes 2018. július 23-án újabb fellebbezést, valamint a jogorvoslati határidő elmulasztása miatt igazolási kérelmet terjesztett elő. A járásbíróság ezt követően 2018. július 27. napján terjesztette fel az iratokat a másodfokú bírósághoz, ahol azt 2018. július 31. napján érkezettették.

Az alperes mint másodfokú bíróság a 2018. augusztus 1-jén kelt 3.Bnyf.558/2018/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta, egyben felhívta az eljáró elsőfokú bíróságot, hogy a felperes és védője által előterjesztett óvadék letétele iránti indítványról új eljárás keretében döntsön. Határozata indokolásából kitűnően a kényszerintézkedés elrendelésének okait továbbra is fennállónak ítélte, ugyanakkor észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az óvadék letételére vonatkozó indítványról nem határozott.

A **(település neve)-i** Járásbíróság az óvadék iránti kérelemnek helyt adva a 2018. augusztus 10. napján kelt 10.Bny.841/2018/2. számú végzésével annak összegét 50 000 000 Ft-ban határozta meg azzal, hogy annak letétele esetére a gyanúsított előzetes letartóztatását megszüntette és elrendelte 2018. december 10. napjáig a bűnügyi felügyeletét. A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2018. augusztus 31. napján kelt 5.Bnyf.599/2018/4. számú határozatával az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, a felperes és védője által előterjesztett óvadék megállapítása és enyhébb személyi szabadságot érintő kényszerintézkedés iránti indítványát elutasította. Erre figyelemmel a felperes továbbra is előzetes letartóztatásban maradt.

A **(megye neve)-i** Megyei Főügyészség 2018. augusztus 28. napján újabb indítványt terjesztett elő a felperes előzetes letartóztatása 2018. december 5. napjáig történő meghosszabbítása iránt. A felperes 2018. szeptember 3-án a **(település neve)-i** Járásbíróságon tartott bírói ülésen ismételten kérte óvadék megállapítását. A járásbíróság a 2018. szeptember 3-án kelt 9.Bny.884/2018/4. számú végzésével a felperes letartóztatását 2018. december 5. napjáig meghosszabbította. Határozata rendelkező részében az óvadék kérdéséről nem rendelkezett, indokolásában rögzítette, hogy az óvadék megállapítására nem kerülhet sor.

A fellebbezés alapján eljáró alperes 2018. szeptember 11-én az 5.Bnyf.612/2018/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság fenti végzését helybenhagyta. Határozata indokolásában kifejtette, az óvadék megállapítása iránti indítvány tárgyában az elsőfokú bíróságnak nem kellett külön rendelkezést hoznia, miután az előzetes letartóztatás meghosszabbításra került.

A **(település neve)-i** Járásbíróság a **(megye neve)-i** Megyei Főügyészség indítványa alapján a 2018. december 4. napján hozott 3.Bny.1152/2018/4. számú végzésével a felperes letartóztatását 2019. január 5. napjáig meghosszabbította, majd a felperes fellebbezése alapján eljáró alperes, mint másodfokú bíróság a 2018. december 15-én kelt 5.Bnyf.803/2018/2. számú végzésével a felperes letartóztatását megszüntette és elrendelte a bűnügyi felügyeletét, amely alapján a felperes szabadlábra került.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a személyes szabadságát és az egészséghez fűződő személyiségi jogát. Az alperes jogsértő magatartását abban jelölte meg, hogy a szervezeti egységeként eljáró **(település neve)-i** Járásbíróság a 6.Bny.746/2018/3. számú végzésével nem bírálta el az óvadék megállapítására vonatkozó indítványt, arról csak két hónap késedelemmel született döntés. Jogsértőnek ítélte, hogy a járásbíróság a 6.Bny.746/2018/3. számú végzésével szemben előterjesztett védői és felperesi fellebbezést a haladéktalan intézkedés törvényi kötelezettségét megszegve 18 napos késedelemmel terjesztette fel a másodfokú bíróságra. Sérelmezte továbbá, hogy a **(település neve)-i** Járásbíróság a 9.Bny.884/2018/4. és a alperes neve az 5.Bnyf.612/2018/4. számú végzésében érdemben nem döntött az óvadék iránti kérelem tárgyában, e tekintetben nem hozott alakszerű határozatot. Keresete indokaként előadta, fellebbezése késedelmes felterjesztésével sérült a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. tv. (a továbbiakban: Be.) 481. § (1) bekezdésében foglalt haladéktalan intézkedési kötelezettség követelménye, és a Be. 285. § (3) bekezdés a) és b) pontja. A mulasztások sértették a

személyes szabadságát, miután ügyében nem születhetett kellő időben döntés és nem kerülhetett alkalmazásra enyhébb kényszerintézkedés, a két hónapi bizonytalanság pszichésen rendkívül megterhelte, fokozott stresszhelyzetben élt, ily módon lelki egészségét rombolta, ezáltal emberi méltóságát is sértette.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Nem vitatta, hogy a felperes és védője fellebbezése késedelmesen került felterjesztésre a másodfokú bírósághoz, továbbá azt sem, hogy a járásbíróság a felperes 2018. július 2-án kelt óvadék iránti indítványáról a 6.Bny.746/2018. számú eljárásban nem döntött. Mindez azonban nem eredményezte a felperes személyiségi jogai sérelmét, miután a felperes előzetes letartóztatása meghosszabbításra került egészen 2018. december 15. napjáig. A felperessel szembeni lakhely elhagyási tilalom elrendelésére csak jóval a sérelmezett határozatok meghozatalát követően került sor, így az alperes mulasztása és a felperes személyes szabadságának korlátozása között ok-okozati összefüggés nem állapítható meg. Vitatta, hogy a felperes lelki egészsége sérült a fellebbezés felterjesztésének késedelme okán és nem állapítható meg a fogvatartásból adódó alap-stresszhelyzetet meghaladó lelki megterhelés annak következtében sem, hogy az óvadékról a bíróság csak utóbb határozott. A felperes az előzetes letartóztatás tartama alatt folyamatosan a bíróság újabb döntéseire várt, kérelmei elbírálása kapcsán fel kellett készülnie e várakozási helyzetre.

Vitatta, hogy az eljáró bíróságok nem bírálták el a 2018. szeptember 3. napján előterjesztett óvadék megállapítására vonatkozó indítványt, az előzetes letartóztatás meghosszabbítása ugyanis magában foglalta az óvadékra vonatkozó érdemi döntést is, ennek tárgyában a bíróságoknak külön rendelkezést nem kellett hozniuk. Az pedig jelen perben nem vizsgálható, hogy az alapul szolgáló eljárásban a bíróság elkövetett-e eljárási hibát, így közömbös, hogy az eljáró bíróság fenti gyakorlata a jogszabályi rendelkezéseknek megfelel-e.

A törvényszék ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékhivatal felhívására 36 000 Ft eljárási illetéket. Határozata indokolásában kiemelte, az emberi szabadság jogszerű korlátozását jelenti a büntetőeljárásban fogatosított kényszerintézkedés, ezáltal a felperes előzetes letartóztatása. A büntetőeljárás során elkövetett esetleges hibák azonban csak akkor adhatnak alapot a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítására, ha azt a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követik el. Az egyes kereseti kérelmeket vizsgálva megállapította, az elsőfokú bíróság elmulasztott dönteni határozatában a felperes óvadék megállapítása iránti indítványáról, érdemi döntés meghozatalára csak a megismételt eljárásban került sor, ugyanakkor e mulasztást a másodfokú bíróság orvosolta, az elsőfokú bíróságot további határozat hozatalára utasította. Rámutatott, az elsőfokú bíróság által vétett eljárási hiba és a felperes személyiségének lényegét alkotó ismérvek között nincs összefüggés, ezért ez személyiségi jogsértés megállapításának alapját nem képezheti. Emellett az előzetes letartóztatás folyamatos meghosszabbítása magában foglalta az enyhébb kényszerintézkedés, ennek biztosítékeként az óvadék megállapítása alkalmazhatóságának hiányát. Utóbb az óvadék megállapítása iránti kérelem jogerősen elutasításra került, a döntés elhúzódása miatt mutatkozó két hónapos késedelem azonban nem idézett elő a felperesnél olyan többlet stresszhelyzetet, ami alapján a személyiségi jogsértés megállapítható lett volna.

A fellebbezése késedelmes felterjesztését illetően kifejtette, a haladéktalan intézkedés időtartama három munkanapban határozható meg, azaz a kézbesítési ív visszaérkezésének (2018. július 13.) napjától 2018. július 17. napjáig késedelem nélkül intézkedhetett volna a bíróság a fellebbezés felterjesztéséről. A késedelem tehát 2018. július 18-tól július 31. napjáig, vagyis 14 napig állt fenn. Nem volt ugyanakkor peradat arra, hogy e késedelemben megmutatkozó eljárási szabálysértést az alperes a felperes személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követte el, emellett előzetes

letartóztatása továbbra is meghosszabbításra került, így nincs szó a felperes személyi szabadsága jogellenes korlátozásáról.

Önmagában azt, hogy az óvadék kérdésében utóbb a bíróság nem a határozat rendelkező részében, hanem csak határozata indokolásában rendelkezett, nem ítélte a Be. 285. §-ában foglalt jogszabályi rendelkezéssel ellentétesnek. Rámutatott, az óvadék iránti kérelem megalapozottságát a bíróság érdemben vizsgálta, a mellőzés oka határozata indokolásából megállapítható, így a felperes személyiségi jogai nem sérültek. Személyiségi jogsértés hiányában pedig a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 2:51 §-ában megjelölt szankció alkalmazásának nem volt helye. Erre figyelemmel mint szükségtelent mellőzte az igazságügyi szakértő kirendelését a felperes egészséghez való joga megsértésének megállapítása körében.

Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes elsődlegesen annak megváltoztatásával a keresetének helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Elsődleges fellebbezésében a másodfokú bíróság által gyakorolni kért felülbírálati jogkört a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXCV. tv. (továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés c) pontjában jelölte meg, azaz eltérő jogi következtetés levonását kérte az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból. Anyagi, illetve eljárási jogszabálysértésként hivatkozott a Ptk. 2:43 § a) és b) pontja, továbbá 2:51. § (1) bekezdése megsértésére. Fenntartotta álláspontját, hogy az alperes a tényállásban részletezett késedelmes intézkedéseivel, illetve mulasztásával a személyi szabadságát és az egészséghez fűződő jogát megsértette, magatartása mind pszichésen, mind fizikailag rendkívüli mértékben megterhelte. Változatlan álláspontja, hogy a Be. rendelkezéseinek szem előtt tartásával az eljárás bíróságnak döntést kellett volna hoznia az óvadék iránti indítványok tárgyában, a felperes ebben bízott is, ez pedig várakozással, az előzetes letartóztatás megszüntetésének reális lehetősége reményével töltötte el. Vitatta, hogy a személye ellen irányuló közvetlen támadás hiányában személyiségi jogsértés megállapítására nincs mód, ha ugyanis a személye miatt történt volna a jogszabálysértés, úgy az az egyenlő bánásmód követelményének sérelmét idézte volna elő. Megítélése szerint köztudomású tény, hogy az alperes sérelmezett magatartása alkalmas a személyes szabadsághoz fűződő jog megsértésére, minden fogvatartásban töltött nap fokozódó pszichés megterhelést, szorongást idéz elő, ami az egészséghez fűződő személyiségi jog sérelmét eredményezi. A felperes fokozott lelki megterhelésének vizsgálata szakértői bizonyítás útján lett volna foganatosítható, amely a másodfokú eljárásban is pótolható. Másodlagos fellebbezésében lényeges eljárási szabálysértésként a Pp. 276. § (5) bekezdésében foglalt megsértésére utalt, a megismételt eljárásban kérte szakértői bizonyítás foganatosítását annak megállapítása érdekében, hogy ténylegesen milyen hátrányok érték az alperesi jogsértésekkel okozati összefüggésben.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Változatlanul vitatta, hogy a felperes szabadlábra helyezése, illetve az alperesi késedelmes intézkedés, mulasztás között okozati összefüggés állna fenn, a felperes ugyanis 2018. december 15. napjáig előzetes letartóztatásban volt, az e tárgyban hozott határozatok megfeleltek az Alaptörvényben és a Be.-ben foglalt jogszabályi követelményeknek. Az előzetes letartóztatásról, illetve annak meghosszabbításáról az elsőfokú eljárásban minden alkalommal döntés született, emellett a felperessel szemben alkalmazott kényszerintézkedés folyamatosan fennállt az óvadék elbírálásától függetlenül. Miután pedig az alperes személyiségi jogainak sérelme nem volt megállapítható, helytállóan mellőzte az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítás lefolytatását.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéseivel, érdemi döntésével és annak indokaival az ítéletábra egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezésében - másodlagosan - kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, ezért az ítéletábrának elsőként e kérdésben kellett állást foglalnia. A felperes a másodlagos fellebbezésében a Pp. 381. §-ában foglaltakra hivatkozott, állítva, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 276. § (5) bekezdését megsértve jogszerűtlenül mellőzte a szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát. A felperes az egészséghez fűződő személyiségi joga sérelme körében az általa elszenvedett hátrányok megállapítása céljából kérte a szakértői bizonyítás elrendelését. A Pp. fentebb hivatkozott rendelkezéséből következően a bíróság abban az esetben fogatosítja a fél bizonyítási indítványát, ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségesnek mutatkozik. Annak, hogy milyen jellegű, súlyú hátrányok érték a felperest, a sérelemdíj mértékének megállapítása körében van jelentősége, sérelemdíj megítélésére azonban csak abban az esetben van jogi lehetőség, ha a személyiségi jogsértés ténye megállapítható. A perbeli esetben azonban - a későbbiekben kifejtendők szerint - a felperes keresetében megjelölt személyiségi jogai nem sérültek, emiatt szükségtelen volt a szakértői bizonyítás lefolytatása. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság azzal, hogy a Pp. 276. § (5) bekezdését alkalmazva a felperesi bizonyítási indítványt mellőzte, lényeges eljárási szabálysértést nem követett el, erre figyelemmel nem indokolt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése. Csupán megjegyzi az ítéletábra, a felperes keresete megalapozottsága, azaz a személyiségi jogsértés megállapítására esetére sem kérte az alperest sérelemdíj megfizetésében marasztalni, mindez pedig szükségtelenné tette az esetlegesen bekövetkezett hátrány mértékének vizsgálatát, ez okból szakértői bizonyítás fogatosítását.

A felperes fellebbezésében változatlanul állította az egészséghez, ezen belül a lelki egészséghez, továbbá a személyes szabadsághoz fűződő személyiségi joga megsértését, megítélése szerint az alperes - illetve szervezeti egysége - eljárása során jogszabálysértéseket követett el, késedelmes intézkedései, mulasztásai a fenti jogai sérelmét eredményezték.

A Ptk. 2:42. § (1) bekezdése a személyiségi jogok általános védelmének elvét fogalmazza meg amikor kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy a törvény és mások jogainak korlátai között személyiségét szabadon érvényesíthesse és hogy abban őt senki ne gátolja. A Ptk. 2:42 § (2) bekezdése a személyiségi jogokat e törvény védelme alá helyezi. A Ptk. 2:43. § a) pontja szerint a személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen az egészség megsértése, míg a b) pont szerint - egyebek mellett - a személyes szabadság megsértése.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a személyes szabadság úgyis, mint alkotmányos alapjog, jogszerűen korlátozható valamely büntetőeljárásban fogatosított kényszerintézkedéssel, amennyiben annak a jogszabályi feltételei fennállnak. Tény, hogy a felperes személyi szabadságát a büntetőbíróság által elrendelt előzetes letartóztatás korlátozta. Az alperes által nem vitásan megvalósított eljárási szabálysértések (fellebbezés késedelmes felterjesztése, az óvadék iránti kérelem késedelmes elbírálása) abban az esetben eredményezhette volna a felperes személyiségi joga sérelmét, ha a perrel érintett eljárások eredményeként a bíróság helyt ad az óvadék iránti kérelemnek és az előzetes letartóztatását megszünteti, ezáltal az alperesi késedelemre tekintettel a felperesnek hosszabb időt kellett volna fogvatartásban töltenie. Ezzel szemben tény, hogy a felperes előzetes letartóztatása 2018. december 15. napjáig folyamatosan meghosszabbításra került, ily módon az alperesi eljárási szabálysértések nem eredményezték a személyes szabadsághoz fűződő személyiségi jogának a sérelmét.

Az egészséghez fűződő személyiségi jog az ember számára biztosítja a fizikai integritásának és szervezete működésének harmadik személyek általi háborítatlanságát. Az ember egészségéhez hozzátartozik a pszichés lelkiállapotának szilárdsága, annak érintetlen mivolta, a lelki trauma, illetve megterhelés a lelki egészséghez való jog sérelmét idézheti elő.

A felperes állította, minden fogvatartásban töltött nap súlyos pszichés, lelki megterhelést jelentett számára, amit az alperes mulasztása, illetve késedelmes intézkedése csak elmélyített. Az nyilvánvalóan nem vitatható, és az ítélet tábla sem vonja kétségbe, hogy a személyes szabadság korlátozása, az előzetes letartóztatás, ezáltal az érintett családjától való elválasztása, a megszokott lakókörnyezetétől való megfosztása stresszes, szorongó állapotot idézhet elő. Nem hagyható azonban figyelmen kívül, hogy a felperes 2017. június 15. napjától volt előzetes letartóztatásban, ami több ízben meghosszabbításra került. Ebből következően egyrészt már huzamos ideje viselte a fogvatartással együtt járó lelki terheket, másfelől folyamatosan reménykedhetett az előzetes letartóztatás megszüntetésében, esetlegesen enyhébb kényszerintézkedés elrendelésében, azaz a fogvatartásban töltött idő egy várakozási időszak volt. A várakozás érzése pedig mind pozitív, mind negatív töltetű lehet annak függvényében, hogy a bekövetkező eseményhez, körülményhez az érintett személy érzelmileg hogyan viszonyul. Mindez a felperes által állított alperesi jogsértések tekintetében azt jelenti, hogy mindaddig, amíg a büntetőbíróság nem határozott az óvadék kérdésében, illetve nem intézkedett a fellebbezés felterjesztéséről a másodfokú bírósághoz, a felperes bízhatott a számára kedvező döntés meghozatalában. Az óvadék iránti kérelme elbírálásáig terjedő várakozás időszaka tehát sokkal inkább pozitív, mint negatív érzések előidézésére alkalmas, hiszen a szabadulás esélye nem szorongást idéz elő, hanem reményt kelt, amely az érintett pszichés állapotára kedvező hatással bír. Ebből következően nem hivatkozhat a felperes megalapozottan arra, hogy az alperes jogsértő magatartása lelki egészségének sérelmét idézte elő.

A folyamatosan fennálló esetlegesen súlyosbodó stresszhelyzetet nem az alperes mulasztása, illetve késedelme eredményezte, hanem azt idézte elő, hogy a felperessel szemben súlyos bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja merült fel, a büntetőbíróság pedig indokoltnak ítélte előzetes letartóztatását, majd annak többszöri meghosszabbítását.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az eljárási szabálysértések önmagukban nem jelentenek személyiségi jogsértést, annak orvoslására az eljárási szabályok - jelen esetben a Be. - rendelkezései adnak lehetőséget. A bírói gyakorlat a személyiségi jogok megsértését csak abban az esetben látja megállapíthatónak, ha az eljárási szabálysértés többletelemet, a személy értékminőségének a sérelmét is megvalósítja (PJD2009. 13.). Ilyen többlettényállási elem a fentiekben kifejtettek szerint nem volt megállapítható.

Egyetért az ítélet tábla az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával is, alaptalanul hivatkozik a felperes arra, hogy a 2018. szeptember 3. napján előterjesztett óvadék megállapítása iránti kérelmét nem bírálta el. Tény ugyanis, hogy a felperes indítványának előterjesztésére az előzetes letartóztatás meghosszabbítása iránti ügyészi indítvány kapcsán ülésen került sor. A bíróság annak megalapozottságát érdemben vizsgálta, azt alaptalannak ítélte, hiszen az előzetes letartóztatás meghosszabbításáról rendelkezett. Mindezt nem érinti az a tény, hogy az ezzel kapcsolatos álláspontját nem a határozat rendelkező részében jelentette meg. A következőes bírói gyakorlat szerint a kártérítési per alapjául szolgáló eljárás során elkövetett eljárási hibák a kártérítési perben nem vizsgálhatók (BDT2006. 1495.). Ez irányadó azokban a személyiségvédelmi perekben is, amelyekben a személyiségi jog megsértésének az objektív jogkövetkezménye alkalmazását kéri a fél. Mindez azonban a felperes ezzel összefüggésben előterjesztett keresetét nem érinti. Önmagában az, hogy az eljáró bíróságok nem a határozatuk rendelkező részében döntöttek az óvadék

megállapítása iránti indítványról kifejezett rendelkezéssel elutasítva az erre vonatkozó kérelmet, nem eredményezi a megjelölt személyiségi jogok sérelmét.

A kifejtettekre figyelemmel pedig a személyiségi jogsérelem megállapíthatósága hiányában az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a kereset elutasításáról.

Az alperesnek a másodfokú eljárásban perköltségigénye nem volt, ezért erről az ítéletáblának határoznia nem kellett.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték viselésére.

Szeged, 2019. december 17.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	. Lengyel Nóra sk.	. Béri András sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró